

Translation© Blagoje Nikolić

blajonik@yahoo.com

ORKESTAR TITANIK

Hristo Bojčev

www.hristoboytchev.com

*Život je «Titanik» i svi smo mi putnici. Ali kako se izbaviti? To zna samo viliki mađioničar Hari Huidini, koji će spasiti ceo orkestar jrdnim od najgrandioznijih trikova.
Ale-hop!*

Lica:

DOKO
METO
LUKO
LJUPKA
HARI

SLIKA PRVA

Napuštена železnička stanica usred polja, u kojoj živi nekoliko skitnica. Meto usredsređeno savija notne listove i seče ih nožem na četiri. S vremena na vreme sa listova pročita po koje ime “Betoven, Bah, Herbert fon Karajan i sl. Na kraju, sakuplja narezane listove, otvara vrata klozeta i listove zakiva ekserom. Pogleda na sat i započne da lupa po prozorima.

METO: (glasno) Izlazi! Voz! Dolazi voz!

Skitnice izlaze na peron sa koferima. Luko je obučen u staru železničku uniformu, a Meto je bez obuće.

METO: Življe malo! Dajte prtljag napred, da pomisle da smo putnici. Tako...
U vrstu! Osmeh! Hoću da ste osmehnuti. Znači, voz staje, i šta mi radimo?

LJUPKA: Hoće li da stane?

METO: Kažem samo naprimer – ovo je vežba. Uvežbavamo eventualnu situaciju “Ulazak u voz”. Učesnici: Luko – bivši železničar, Doko – bivši mečkar, Ljupka – bivša šta ti ja znam... i ja – glavni junak. Znači, voz staje i, šta mi radimo, pitam?

LUKO: Čak i da stane, neće otvoriti vrata.

LJUPKA: Bar će nam baciti nešto za jelo.

LUKO: Ja nisam prošnjak. Ja sam železničar!

LJUPKA: Bio si železničar. Sada si i ti prošnjak.

LUKO: Da. Zato što vi ne plaćate kiriju. Živite tu besplatno.

METO: Stanica nije tvoja.

LUKO: Ja sam ovde radio...

METO: Radio si, ali sad ovde komandujem ja.

LUKO: Ti?

METO: Da, ja.

LUKO: Ja sam celog života bio načelnik ove stanice.

METO: Bio si, ali sada ja komandujem. I tako, voz dolazi i šta mi činimo? Voz se zaustavlja i mi...

LUKO: Neće stati.

METO: Tišina! Ovako ne može da se radi! Hoću tišinu! Tišinu i koncentraciju! Znači, voz se zaustavlja, mi ulazimo, zamenimo prazne kofere sa punim i silazimo.

LJUPKA: Prebiće nas.

METO: Ne prekidaj probu? Ne, ovako zaista ne može da se radi. Iz početka. Hajde, iz početka!

Skitnice se, sa koferima, se nevoljno vraćaju u čekaonicu.

METO: *(sebi)* Ne, ovako ne može da se radi. Oni moraju na reč “voz” ...

Skitnice jedan preko drugog iskaču na peron.

METO: Kuda, bre!? Kud ste nagnuli?

LUKO: Pa, rekao si “voz”?

METO: Rekao sam, ali nisam rekao da dolazi. Hajde ponovo.

Skitnice se ponovo vraćaju u čekaonicu, tiho gundajući.

METO: *(za sebe)* Odustajem. S ovakvim ljudima ne može da se radi...
(glasno) Dolazi voz!

Skitnici ponovo izlaze, saplićući se od žurbe.

METO: Kofere napred! Tako. Ispravi se! Osmehni se! Voz staje. Vrata se otvaraju. Ljupka, seoska snaša u blaženom stanju, penje se u voz i ulazi u prvi kupe do klozeta...

Ljupka igra “pantomimu”, ali pijani Doko pada.

METO: Doko, diži se! Ima da stojiš uspravan, kao pravi putnik! *(Doko ustaje i opet pada)* Rekao sam uspravno! I prestani da plačeš za tom mečkom! Nastavljamo: Ljupka stavlja svoj kofer na prtljažnik sa ostalim koferima... Hoću da vidim prtljažnik?

Prosjaci podižu svoje kofere iznad glava, imitirajući prtljažnik.

METO: ...kada ostavi svoj kofer, počinje tiho da plače, budeći sažaljenje ostalih putnika. Onda se pod prozorom pojavljuje Luko Lukov, “Ljupkin suprug”, i izgovara: “Što me, Ljupka, ostavi?”

LUKO: Ljupka, Ljupka! Zašto me ostavi?

METO: Dobro, to ćemo uvežbavati posebno... Dalje: Ljupka započinje da plače glasnije, budeći još veće sažaljenje. U tom trenutku, Doko sa perona zapeva pesmu: “Doko se rodi na svetu tom...”

DOKO: *(peva)* Doko se rodi na svetu tom, s dubokom ranom u srcu svom...

METO: Ushićeni pesmom, svi putnici okreću pogled ka njemu, a u to vreme, baš pre nego voz krene, Ljupka ustaje i uzima kofer... Ali, obrati pažnju, uzima ne svoj kofer, nego drugi, pun, i izlazi. Eto, to je sve. Prosto i jasno. Pitanja?

LJUPKA: Dolazi voz!?! *(Čuje se voz, koji se približava.)*

METO: Daj kofere napred! Mirno! Uspravni! Nasmějani! Dobro!

Voz tutnji kroz stanicu.

LUKO: Opet ne stade!

Po njima se prosipaju pulupojedeni sendviči, plastične flaše i sl. Oni zaklanjaju glave rukama. Poluprazna flaša udara Ljupku u glavu i ona pada, ali hvata flašu i drži je čvrsto. Voz odlazi. Svi psuju, besni, osvešćuju Ljupku, pokušavajući da joj izvuku flašu iz ruku.

LJUPKA: Ne! Flaša je moja.

METO: Sve što je iz voza, zajedničko je.

LJUPKA: Da, ali mene je udarila.

METO: Ispij je, onda, sama.

LJUPKA: Ja nisam alkoholičarka da pijem sama? *(Naliva Doku)* Ne plači, nego pij! Mrtvi su mrtvi – živi su živi. Na kraju krajeva, nečka nije čovek...

DOKO: Teško mi je! Deset sam godina živeo sa njom, a ona na kraju crče.

METO: Crkla je, jer si prodavao njenu hranu da bi kupio piće...

DOKO: Jeste, ali me ona, ipak volela. Na kraju je i sama prodavala hranu i nosila mi piće... A mogla je da pobegne kad god je htela.

LJUPKA: Ona je, jednostavno, izvršila samoubistvo iz ljubavi.

METO: Umrla je od gladi.

LJUPKA: Nije. Ona je imala izbor, ali nije pobegla. Umrla je od ljubavi.

DOKO: Boli me zbog Kaće! Zna li kako boli?

LUKO: Znam. I mene je bolelo, kad me udariše onim galonom iz voza? Pun galon "Smirnoff"-a! Evo, vidi! *(Skida kapu i pokazuje beleg.)* A kad sam se probudio – galon prazan.

LJUPKA: Mislili smo da si umro, i zato... Bili smo u žalosti za tobom...

METO: Poubijaće nas ovde. Poubijaće nas! Treba da odemo na neku pravu stanicu. Da se popnemo na voz i...

LJUPKA: *(uzdiše)* Ko će nas da pusti na pravu stanicu?

METO: Ja sam muzičar, mene će svuda da puste.

LJUPKA: I Doko je muzičar.

METO: Doko je mečkar, tojest, bio je, i zna samo jednu pesmu. A ja znam note.

LJUPKA: *(začudeno)* Molim?

METO: Znam note. Evo ih. *(Pokazuje svežanj nasečenih listova.)*

LJUPKA: Zašto si ih nasekao?

DOKO: Za klozet, zašto drugo...

METO: Ma, kakav klozet. Znam ih napamet i ne trebaju mi.

LUKO: A ja znam napamet ceo vozni red. Šesto dvadeset i sedam stanica.

METO: A znaš li koliko ima nota...

LUKO: Koliko?

METO: Samo na ovim listovima ih je preko hiljadu... Zvali su me Maestro...
Maestro Metonijan.

LJUPKA: Ti si i Jermenin?

METO: Bio sam i opet ću biti. Ja sam dirigovao Betovena, Baha, Fojerbaha...

LUKO: Izvini, ali Fojerbah je filozof?

METO: Pa šta? Ja sam studirao i filozofiju.

LUKO: Filozofiju nisi studirao.

METO: Studirao sam. Ja imam dva fakulteta.

LUKO: Gde si to studirao filozofiju?

METO: Na akademiji. Završio sam na Muzičkoj akademiji.

LJUPKA: Meni si rekao da si završio na psihijatriji?

METO: Da. Pa šta? Ja sam završio dve akademije. Čak sam i robijao, a robija je najveći univerzitet u životu. A sad kisnem tu kao načelnik ove jebene stanice...

LUKO: Ti nisi načelnik. Načelnik sam bio ja.

METO: Vi ste mi sami ponudili da budem načelnik?

LUKO: Molim? Ko ti je ponudio?

METO: Rekli ste mi da vam biznis na stanici ne ide i pozvali me da vam rešim problem?

LUKO: Nismo te zvali, ti si sam došao i ponudio se...

METO: Da, ali vi ste se složili i angažovali me kao menadžera za flašu na dan?

LUKO: A Ljupka? Ljupka nije bila u ugovoru, a ti i nju...

LJUPKA: Tiho! Ide voz!

Zvuk dolazećeg voza.

LUKO: Ovaj nije u voznom redu?

Voz ulazi u stanicu bučno i po njima se ponovo prosipaju otpaci. Jedna flaša udara Doka u glavu i on pada u nesvest. Voz odlazi.

LJUPKA: *(urla)* Ubice!

LUKO: Ovo nije život. Odlazim! Hvatam onaj za Kopenhagen i silazim tek u Rejkjaviku.

LJUPKA: Ubice!

METO: *(uvređeno)* Pa i mi smo ljudi, Ljupka.

LJUPKA: Izvini, izdaju me živci. Bar da bacaju pune flaše, a oni... *(Plače.)* Čak ne možeš ni da se napiješ kao čovek! Nijedan mašinovođa ovde ne staje.

METO: Svi su železničari gadovi! Na kraju ću nekog i da ubijem, samo da vidim koga? *(Pogleda Luka.)* I to sasvim uskoro...

LJUPKA: Ne staju! Niko ovde ne staje.

METO: *(još više iznerviran)* Kako i da stanu? Pogledaj na šta ličite! Kako da radiš sa takvim đubretom? A stanica? Smetište! Još i najam da im plaćam...

LUKO: Stanica stvarno treba da se počisti

METO: Stanica treba da bude kao nova! Mašinovođa da pomisli da je prava, da zaustavi i da kaže: "Jebote!"

LJUPKA: Dobro. Ispijamo flašu i počinjemo.

METO: *(pije i dodaje flašu drugima)* Da. Još ova flaša i kraj. Ova stanica treba da bude kao...

DOKO: *(pije)* Stanica treba da bude kao...

LUKO: *(pije)* Stanica treba da bude kao...

LJUPKA: *(pije)* Stanica treba da bude kao...

METO: *(pije)* I mašinovođa, kada je vidi, da kaže...

SVI: Jebote!

METO: I da stane. Luko, reci nam opet koji je ono naš voz?

LUKO: Voz broj 29-81 za Bukurešt. U Varšavi – veza za Bremen i Hamburg. Iz Hamburga za Kopenhagen i Rejkjavik. Poslednji vagon za Oslo i Stokholm. Znači, ponavljamo: Bukurešt, Varšava, Bremen, Hamburg, Kopenhagen, Rejkjavik, Oslo, Stokholm... I obrnuto: Stokholm, Oslo, Rejkjavik, Kopenhagen, Hamburg, Bremen, Varšava, Bukurešt...

Već su, skoro, zaspali, a iz daljine dopire pisak voza.

SLIKA DRUGA

Luko deli nove železničarske kape.

LUKO: Ima da pomisle da smo železničari i da stanu.

METO: Nema li cipela?
LUKO: Nema. Samo sam kape našao u magacinu.
METO: Ja cipele nemam, a on mi kapu daje... (*baca kapu*)
LJUPKA: Ide voz! (*svuk dolazećeg voza.*)
METO: Brzo! Daj kofere napred! U vrstu! Ispravi se! Osmehuj se! Doko, i ti!
LUKO: Voz staje! (*zvuk voza koji se zaustavlja*)
METO: Daj kofere napred! Brže! Osmesi! Tako, dobro...
LJUPKA: Stade?!
METO: Idi, jebote?
LUKO: (*trlja oči*) Međunarodni?!
(*Čuje se otvaranje vrata.*)
LUKO: (*urla*) Pazi! Nešto pada!
Na peron, s treskom, pada veliki kovčeg i voz odlazi. Svi nagrnu oko kovčega.
LUKO: Opet izbaciš neko đubre...
LJUPKA: Možda unutra ima odeće?
METO: Možda ima i para?
LUKO: Ko bi bacio pare iz voza?
METO: Ko? Ako je neko opljačkao banku i na sledećoj stanici ga čeka policija?
LJUPKA: Da proverimo?
METO: Da proverimo... (*Otvora sanduk iz koga izlazi pijan klošar.*) Bog te jebo!
HARI: Sss... Stockholm?
LUKO: Molim?
HARI: Jeli ovo Stockholm?
METO: Da ideš, bre, u pizdu materinu!

Pijanac se stropošta na zemlju.

LJUPKA: Ovaj je gori i od nas. (*Dodaje mu čašu.*) Pij, dripac! Pij!
METO: Ovde samo đubre izbacuju. Ali cipele su mu nove?

Klošar obrne čašu na eks i bodro podiže glavu.

HARI: Ja putujem do... do...
METO: Putuješ ti... ptuješ gde i mi.

HARI: Pardon! *(krene da pije, ali podrigne i iz usta izvadi jaje. Svi zinu od čuda. Čovek oljušti skuvano jaje, izvadi nož, nareže jaje i počne da meži.*

METO: *(sluđen)* Ovaj me dokrajči!

HARI: Pardon! *(Ponovo podriguje i ponovo vadi jaje, koje ostavlja na stranu. Luko ga bojažljivo uzima, kucne ga i ono se razlije po podu.)*

HARI: Ovo... Ovo su dve forme života: mrtva i živa. A ovo... *(Vadi novo jaje.)* Ovo je treća forma, to što ste vi.

S gađenjem baca jaje na zemlju. Ono se razbije, na šta svi zapuše nosove.

METO: Mućak!

HARI: To ste vi! Mućkovi.

METO: Ma nemoj? A ti, ko si ti?

HARI: Ja sam... *(pruža čašu i Ljupka mu nalije.)* Ja sam šoumen.

METO: Molim?

HARI: Šoumen. Stvaram iluzije.

LJUPKA: Šta reče?

HARI: I-lu-zi-je.

LJUPKA: Šta ti je pa sad to?

HARI: Iluzija je sve na ovom svetu. Još je Cezar rekao da narodu treba hleba i... šta još, pitam?

LJUPKA: Pića?

HARI: Ne. Narodu treba hleba i igara. Znaš li ti ko je Cezar?

LJUPKA: On je...

METO: *(Ljupki)* Ne razgovaraj sa nepoznatima!

HARI: I ne treba ti da znaš ko je Cezar. Ali, da vidimo šta o tome kaže Markes?

LJUPKA: Za Marksa znam.

HARI: Ne Marks, nego Markes. Gabrijel Garsija Markes. "Sto godina samoće", stranica 234, red osmi: "I jednog dana u Makondo stiže..." šta, pitam ja, a Markes odgovara: "Cirkus". Markes kaže – ne ja.

LJUPKA: Cirkus – da. Cirkus je divna stvar.

HARI: Da ne govorimo, pak, o Šekspiru. Šta je svet, pitam ja, a on kaže – svet jedna velika...

LJUPKA: Železnička stanica?

HARI: Nije stanica. Svet je jedna velika scena. Shvatate?

LUKO: Da.

HARI: Ništa vi ne shvatate.
METO: *(uvređeno)* Izvinite, ali ja... Ja sam maestro fon Metonijan.
HARI: Koji maestro? *(Guši se od smeha, kašlje i vadi jaje iz usta.)* Ima li piće?
LJUPKA: Nestalo.
HARI: Loše. Vrlo loše! Nema pića, nema iluzija. Laku noć! *(On ulazi u čekaonicu, nakon čega se čuje kako se stropoštava na pod i zahrče. Zatamnjenje.)*

SLIKA TREĆA

Jutro je. Svi spavaju na peronu. Meto se budi, drhteći, i trlja svoje bose noge. Zagleda se u nož, zaboravljen od šoumena, uzima ga i odlučno ulazi u čekaonicu. Ostali, koji su već budni, gledaju sa užasom za njim. Malo kasnije, on izlazi sa žutim cipelama šoumena. U ruci drži njegov frak i pretražuje džepove.

METO: Nema nikakvih para.
LJUPKA: Ubio si čoveka?
METO: A jel treba da idem bos?
LUKO: Sada će da se pojavi transportna policija!
METO: Nema problema, bacićemo ga sa nadvožnjaka u teretni. *(Pretražuje džepove.)* I dokumenata nema... A jaja vadi iz džepa. *(Prosipa jaja, koja se razbiaju po podu.)*

U tom trenutku vrata čekaonice se otvaraju i otuda izlazi čovek sa nožem zabijenim u stomak. Ruke mu drhte od mamurluka.

HARI: Jedno pićence? Molim vas!

Gledaju ga sa užasom. Meto pada u nesvest.

HARI: *(urla molećivo)* Pivo! Hladno pivo!
LJUPKA: Ima, ali je toplo.

HARI: Hladno je! Daj.

Ljupka mu dodaje pivo.

LJUPKA: Zaledilo se?!

HARI: Daj! *(Pije i ne obraća pažnju na nož u stomaku.)* Koji, ono, bejaste vi?

LJUPKA: Mi...

DOKO: Mi... Ja... Meni je mečka umrla.

HARI: *(posmatra ga usredsređeno)* Ti si Doko Dokov?

DOKO: Ja... Ja nisam ništa učinio. On... *(Pokazuje na Meta, koji leži.)*

HARI: Nije on. Ti si izabran.

DOKO: Za šta sam to izabran?

HARI: Da vidiš sve do kraja.

DOKO: Ja nisam ništa video. Spavao sam... Meni je mečka umrla... Zvala se Kaća.

HARI: Doko Dokov – vrlo dobro. Svim velikim ljudima i ime i prezime započinju istim slovima: Hari Hudini, Frederiko Felini, Čarli Čaplin, Pablo Pikaso...

DOKO: Brižit Bardo...

HARI: A, da, mečka...

DOKO: Umrla je. Na moje oči.

HARI: Mečka nije umrla.

Doko ga gleda u šoku.

HARI: Ne gledaj mene – eno, tamo je. *(Pokazuje ka vratima čekaonice.)* Uđi i vidi.

DOKO: Ali, ona je mrtva?!

HARI: Rekoh da uđeš i da vidiš!

Doko uplašeno kreće i ulazi u čekaonicu. Svi čekaju u napetosti.

DOKO: *(izlazi)* Mečka! Prodaje vozne karte! Gde putuješ, pita me, nigde, kažem...

LUKO: *(pogleda u čekaonicu)* Nema nikoga?

DOKO: Gde putuješ, pita. Nigde, kažem ja. Ne, kaže, ti putuješ. Evo ti vozna karta, kaže...

LJUPKA: Doko? Šta to držiš u ruci.

Doko tek sad pogleda u svoju ruku.

LJUPKA: Vozna karta! (*Istrgne mu je iz ruke.*) Karta! (*Pokazuje je Luki.*)

LUKO: Vozna karta za dvadeseti avgust! Ima pečat sa današnjim datumom?
Jebote!?

Čovek se vraća i vadi iz sanduka rolnu amaterske filmske trake.

HARI: A sada ćemo da pogledamo jedan redak film.

Svi gladaju u nedoumici.

HARI: (*razgleda prostor*) Malo je previše svetla...

Svetlo se polako smanjuje.

HARI: Ovako je već bolje. Započinjemo.

Započinje projekcija, koju mi ne vidimo. Svi gledaju kao hipnotisani za svetlosnim zraccima.

HARI: Vidite kako veliki majstor magičnog izbavljenja, Hari Huidini, izmiče smrti. Evo, on odlazi do metalnog kovčega i leže u njega pred očima izbezumljene mnogohiljadne publike. Sveštenik se uspravlja usred mase: "Huidini, igraš se sa prokletstvom". Zatvaraju kovčeg. Spuštaju ga u okean. Minut, dva, tri... Čuju se ženski krici, majke pokrivaju oči svojoj deci, iz nosa onog krupnog gospodina šiklja krv... Apokaliptičan krik se uznosi nad gomilom. I, tog trenutka, Hari izplivava iznad vode. Veliki Hari Huidini, koji je ponovo utekao smrti. Eto to je sve. Sutra je sledeći nastavak. (*Izlazi.*)

LJUPKA: (*za njim*) Gospodine?

HARI: Da?

LJUPKA: A kako je vaše ime?

HARI: Hari.

LJUPKA: Hari Huidini?

HARI: Može se i tako reći... (*Izlazi.*) *Zatamnjenje.*

SLIKA ČETVRTA

Jutro je. Svi sede i čekaju pred vratima Huidinija. Govore šapatom. Meto mračno puši.

LJUPKA: Sada će da se probudi i da pusti drugi nastavak. Šta li će biti u drugom nastavku?

DOKO: Gde putuješ, pita me. Nigde, kažem ja. Ne, kaže, ti putuješ. Evo ti vozna karta, kaže...

LJUPKA: *(sipa piće Doku)* Pij! Pij, istrežnećeš...

LUKO: *(razgleda kartu)* Ja mečku ne videh. Ali karta je sa današnjim datumom?

LJUPKA: *(pije)* Strah me je! Pijem i pijem – a ne napijam se? Nož mu strči – on pije pivo?

METO: Nož mu je prošao između creva. Ali umreće. Do sutra će da umre.

LUKO: Datum može da utisne samo automat?

DOKO: Gde putuješ, pita. Nigde, kažem ja. Ne, kaže, ti putuješ. Evo ti vozna karta, kaže...

Ponovo gledaju prema vratima gde je Hari.

LJUPKA: Još ga nema?

METO: Umro je. Dobio je infekciju i umro.

DOKO: Gde putuješ, pita. Nigde, kažem ja. Ne, kaže, ti putuješ. Evo ti vozna karta, kaže...

LUKO: Film nije bio loš.

LJUPKA: Dobar je. Ja volim ljubavne filmove.

LUKO: Nije bio ljubavni.

LJUPKA: Bio je ljubavni.

LUKO: Nije.

LJUPKA: Ljubavni je. U svim filmovima ima ljubavi.

LUKO: Tiše! Probudićemo ga.

LJUPKA: Psssst!

METO: Ma kakav film? Koji moj film ste to gledali?

*Doko uzima pikavac sa zemlje, zagriže ga i dugo traži po džepovima šibicu.
Na kraju nalazi kutiju šibice, otvara je i gleda unutra.*

DOKO: Mečka! *(Svi skaču uplašeni.)*

METO: Gde je?

DOKO: Unutra. U šibici. *(Pokazuje kutiju i razgovara s nekim tamo.)* Da. Ja sam. *(Naslanja uvo na šibicu.)* Gde putuješ, pita. *(Odgovra glasno)*

Nigde. *(Ponovo naslanja uvo.)* Ne, kaže, ti putuješ... Evo ti vozna karta...

(Vadi iz šibice voznu kartu i daje je Luku.)

LUKO: Karta za dvadeseti avgust! S današnjim datumom?

DOKO: *(ka šibici)* Kaća? Kaća?

METO: Idiot! Ovaj je sasvim otkaćio. Svuda mu se mečke prividaju! Hajde, Kaća, na đubre!

Istrgne šibicu iz Dokovih ruku i baca je u kantu za đubre. Iz kante odjekne moćan medveđi urlik i izlazi Hari Huidini sa nožem u stomaku. Protegne dlan na kome je šibica.

HARI: Ko je bacio šibicu?

Metu ponovo padne u nesvest.

DOKO: *(pokazuje na Meta)* On.

HARI: Mislili ste mečka će da iščezne? Jelte? Neće da iščezne – ona je u vama. I iščeznuće zajedno sa vama. Da, materija može da iščezne, ali ona iščezava zajedno sa svedocima, tojest sa vama. Jel jasno?

LJUPKA: Jasno.

HARI: Ništa vam nije jasno. Ta stvar nije za alkoholičare, kao što ste vi, koji bi malo da iščeznu, malo da ostanu.

LJUPKA: Mi... Mi smo samo hteli da promenimo stanicu.

HARI: Svaka stanica, čim stupiš na peron, postaje deo tebe. Jedini način da se izbaviš je iluzija.

LJUPKA: Kako vi kažete, gospodine Hari.

HARI: Da, iluzija. Ali ne ta iluzija. *(Istrgne flašu iz Ljupkinih ruku i baca je.)* Ne i ova. *(Vadi jaje iz usta.)* Čak ne ni ova. *(Izvlači nož iz stomaka i do drške ga zabija sebi u srce.)* Putpuno izbavljenje može da se ostvari samo kroz višu formu iluzije. Iluzije, koja nastaje tu... *(Kuca se po glavi.)* ...i pretvara materiju u duh. I tamo, oslobođen materije, svako će postići ono o čemu je maštao. Tamo, u predivnom svetu duha.

LJUPKA: Mi, mi...

HARI: Da. Vi ćete se izbaviti, jer ste izabrani. Celog života sam vas tražio i na kraju vas pronađoh.

LUKO: Ja... Ja...

HARI: I ti. I on. *(Pokazuje na Meta.)*

METO: *(dolazi sebi)* Ja znam note, gospodine Hudini. Evo! *(Daje mu note.)*

HARI: Molim? *(Uzima nasečene listove.)* Ludwig Van Betoven, Deveta simfonija?

Hudini počne da peva po notama.

HARI mi-mi-fa-sol sol-fa-mi-re do-do-re-mi-do mi-re-re
mi-mi-fa-sol sol-fa-mi-re do-do-re-mi re-do-do
re-re-mi-do re-mi-fa-mi-do re-mi-fa-mi-re do-re-sol
mi-mi-fa-sol sol-fa-mi-re do-do-re-mi re-do-do

Oduševljava se odom.

HARI: Alle zusammen!

Pudiže ruku i u ruci mu dirigentska palica. Odjekne orkestar i svi samouvereno zapevaju originalni tekst ode.

Freude, shoener Goetterfunken,
Tochter aus Elysium,
wir betreten feuertrunken,
Himlishe, dein Heiligtum!

Daine Zauber binden wieder,
was die Mode streng geteilt;
alle Menshen werden Bruder,
wo dein sanfter Fluegel weilt...

LJUPKA: *(zbunjeno)* Ah? Pevala sam na nemačkom?

LUKO: I ja?

LJUPKA: I Doko je pevao na nemačkom?

HARI: Da. Svako je deo Betovena i Betoven je deo svakog od nas. *(Pokazuje ka nebu.)* Svako u sebi nosi duh celoga Sveta i iščezavanjem će se ponovo rastvoriti u njemu.

Zatamnjenje.

SLIKA PETA

Jutro. Hudini izlazi s cipelama u jednoj, i praznom čašom u drugoj ruci. Drhti od mamurluka i lupa po vratima

HARI: Molim vas? Molim vas?

LUKO: Šta je?

HARI: Malo piva?

HARI: Umirem!

LJUPKA: Zato što ste sinoć preterali. Takve ste stvari govorili...

HARI: Nešto za piće? *(Gleda u flašu koju drži Meto.)* Molim vas!

METO: Nema. Ovo je za mene.

HARI: Uzmi ove cipele. Ti si mlad, pred tobom je budućnost...

Ostavlja cipele pred Metom i pruža čašu. Meto mu sipa. On ispija na eks i ponovo pruža čašu.

METO: Nema više. Nestalo.

HARI: Idi kupi!

METO: Čime?

Hudini gura ruku u Metov džep i vadi novčanicu.

HARI: Evo.

Meto gleda, izbezumljen vodeni znak na novčanici.

METO: Prava. Možeš li još?

HARI: Mogu, ali ako mi naspeš još malo. *(Meto mu sipa i on vadi još jednu novčanicu iz njegovog džepa.)*

METO: A još? Možeš li?

HARI: Da, ako ima pića.

METO: Evo. *(Sipa mu i on vadi još jednu novčanicu iz njegovog džepa.)*

METO: A možeš li još?

HARI: Ne.

METO: Zašto?

HARI: Zato što nema više pića.

LJUPKA: A ako ima još pića, šta drugo možeš da napraviš?
HARI: Sve.
METO: Možeš li da zaustaviš voz.
HARI: Mogu.
LJUPKA: I da nas popneš na voz?
HARI: Da.
METO: Ne možeš.
HARI: Mogu, samo ako ima pića.
LJUPKA: Nema više. Nestalo.
HARI: Onda laku noć. Kad nađete piće, nastavićemo. *(Ulazi u čekaonicu i legne da spava, a ostali ostanu zamišljeni.)*
METO: Laže. On je, jednostavno, otkaćeni alkoholičar. Govori nepovezane stvari...
LUKO: Da, ali su karte stvarne?
LJUPKA: A film? Kakva strast, i kakva ljubav!
METO: Ja vilm nisam video.
DOKO: A mečka? Gde putuješ, kaže, nigde, kažem ja. Ne, kaže, putovaćeš i t.d. I karte izdaje i t.d.
LUKO: Nož mu strči, aon ne umire?
METO: Umreće. Rekoh vam, umreće. Sad će da dobije peritoniju i umreće.
DOKO: Ako redovno pije, neće umreti, jer se tako dezinfikuje.
METO: Umreće.
DOKO: Neće umreti.
METO: Možda i neće, ali voz ne može da zaustavi.
DOKO: Može.
METO: Ne može.
LJUPKA: Ako ima pića, može.
LUKO: Da probamo. Ja imam jednu sakrivenu flašu. *(Vadi flašu iz kofera.)*
METO: Daj kofer napred, da pomisle da smo putnici. Ispravi se i osmehuj se. Tako. Spremni!
LJUPKA: Da ga probudim?
METO: Da. Probudi ga.

SLIKA ŠESTA

Svi, sa koferima u rukama i punom flašom, muče se da probude Hari, ali to ide vrlo teško. Tresu ga, udaraju mu šamare i polivaju ga vodom.

- LJUPKA: Hari, ustaj! Našli smo piće! Ustaj!
- METO: Umro je! Rekao sam vam...
- DOKO: Nije umro. Pijan čovek ne umire... Hari, probudi se!
- HARI: Šta je?
- LJUPKA: Našli smo piće, Hari! Rekao si da ,možeš da zaustaviš voz.
- HARI: Mogu.
- LJUPKA: Hajde, evo pića!
- HARI: Gde je?
- LUKO: *(ostavlja flašu)* Evo.
- HARI: Malo je, neće biti dovoljno.
- LUKO: Imam još jednu flašu.
- HARI: Opet je malo. Neće moći čaka i za dva dana.
- METO: Dva dana? Koliko vremena treba da se zaustavi voz?
- HARI: Mnogo. Bar jedan mesec. Možda i više...
- METO: Kako jedan mesec? Voz se zaustavlja za jedan minut?
- HARI: Voz da, ali vi treba da se pripremite.
- METO: Spremni smo. Evo kofera. *(Ostalima.)* U vrstu, stroj se! Osmehnis! Kofere napred!
- HARI: O, ne tako. Vi treba da se pripremite iznutra, a to ne može ni brzo, ni lako.
- DOKO: Za šta da se pripremimo iznutra?
- HARI: Za život tamo... Tamo ćete naći jedan nov i mnogo različitiji svet i treba da ste pripremljeni, da bi ga prihvatili.
- LJUPKA: Ja ništa ne razumem?! Kako treba da se pripremimo?
- HARI: Ja ću vas pripremiti. Od vas hoću samo strpljenje i piće. Danas ćemo, naprimer, da započnemo sa prvo predavanjem – predavanje o šou programima.
- METO: Izvinite, ali mi ne želimo da postanemo mađioničari.
- HARI: Sigurno ne, ali svet u koji odlazite to zahteva. Jer, kao što Šekspir kaže, ceo svet je samo jedna scena.
- LUKO: I šta treba sada da radimo?
- HARI: Ništa. Slušajte i zapisujte. Evo vam olovke i listovi.

Svi sedaju i zapisuju.

HARI: Prvo – vrste šou programa. Šou sa jednim čovekom je *one-man show*.

Ponavljaju za njim i zapisuju.

HARI: Šou sa dva čoveka je *two-man show*.

Ponavljaju za njim i zapisuju.

HARI: Šou sa tri čoveka se zove...

METO: Three-man show?

HARI: Ne. Šou sa tri i više ljudi se zove *many-man show*. Dalje. Ako šou traje jedan minut, imamo *one-minute show*. Ako je dva minuta, *two-minutes show* i ako je tri minuta...

METO: Three-minutes show?

HARI: Ne. Šou ot tri i više minuta se zove *long-time show*. I, na kraju, u zavisnosti od toga dali publika plaća, ili ne, imamo, kada publika plaća – plaćeni šou, a kada ne plaća...

LUKO: Besplatni?

HARI: Ne. To se zove dobrotvorni šou. Za danas dosta...

SVI: *(zapisuju)* Za danas dosta... *(Hari krene da izađe.)*

HARI: Sutra, ako ima pića, nastavljamo. *(Dopija flašu i izlazi.)*

SLIKA SEDMA

METO: Ovaj lupa gluposti. Jedan minut se zove jedan minut, dva minuta se zovu dva minuta, tri minuta...

LJUPKA: Tri i više minuta...

METO: Dobro, dobro...

DOKO: Ja sam sinoć ponovo video mečku... Gde putuješ, pita...

METO: E, i? Jesi li putovao?

DOKO: Ne, ali mi dade kartu. *(Pokazuje kartu.)*

LUKO: Opet za dvadeseti avgust! I opet sa današnjim datumom? Zašto dvadeseti?

DOKO: Ne znam. Kaća ih tako izdaje.

METO: To nije Kaća.

LJUPKA: Kako to nije?
METO: Tako. To je on. Uvek kad se mečka pojavi, njega nema. I obrnuto.
DOKO: Ne verujem.
METO: Može da se proveriti. Kada je sledeći voz?
LUKO: U dva i dvadeset. Međunarodni za Moskvu, Sankt Peterburg, Vladivosto, Vankuver.
METO: Ako mečka prodaje karte, znači, treba da je tu pre voza. Jel tako?
LUKO: U principu – da. Ako je u smeni.
METO: Sačekaćemo je, ali zajedno sa Harijem. Zovni ga.
LJUPKA: Spava. Mrtav je pijan.
METO: Da ga prenesemo. Hajde.

Iznose mrtvopijanog Harija iz čekaonice.

METO: Doko, daj lanac od mečke! (*Zateže lanac oko Harijevog vrata.*) Baš da vidim, da li će mečka i ovaj put da dođe? Koliko ostaje do voza?
LUKO: Pola sata.
METO: Sačekaćemo. Ja ne žurim. (*Sednu i čekaju.*)
DOKO: Ovo što radimo, nije pošteno.
LJUPKA: I ja tako mislim. Čovek nam pušta filmove i uči nas fine stvari, a mi ga vezujemo.
METO: Uči vas glupostima, da biste mu donosili piće. Prevarant! Sutra ga predajemo transportnoj policiji.
LJUPKA: A ako saznaju da si mu zabio nož?
METO: Nož nije pravi. Evo ga. (*Pokazuje nož, pritisne oštricu i ona se uvuče u dršku.*)
LUKO: Pazi ti njega! A pare koje je izvadio iz usta su moje. Imao sam iste takve novčanice u džepu, a sada ih nema.
DOKO: Znači, i mečka nije prava?
METO: A i to sa iščezavanjem, da ne mislite da je istina? Nikad se nećemo izbaviti. Tako sam se uvalio, da mi se više i ne živi.
LJUPKA: Ja bolje i da ne govorim...
LUKO: A ja? Ja sam već izvan sistema.
LJUPKA: Kakvog sistema?
LUKO: Železničkog. Ceo svet je upleten u metalnu mrežu šina. Ako sad kucnem u ovu šinu, vibracije će, istovremeno, da stignu do Moskve,

Pariza, Madrida i Šangaja. Ceo je svet u mreži, samo sam ja izvan.
Hiljade veza sam izgubio...

DOKO: I jednu vezu da izgubiš – opet mnogo. Držim lanac – a na drugom kraju nema nikoga...

LJUPKA: Prost čovek računa samo na jednu vezu i, kad se pokida – smak sveta. Pametni ljudi održavaju mnogobrojne veze i tako se bol rasporedi ravnomerno.

METO: Nije istina. Kako sam ja, ovako pametan, stigao do ovde? Kakvu sam karijeru samo imao, kakve vrhunce dostigao i zašto? Jedna, nikakva, žena mi rasturi život.

LJUPKA: Ja?

METO: Nisi ti. Ali si i ti ista. Žene su podlaci.

LJUPKA: Šta sam ti ja učinila?

METO: Učinićeš, kad mu dođe vreme. Žena je droga i svi muškarci su narkomani.

LJUPKA: Kaži mi, al pošteno, gde je ta žena sad?

METO: Nije više na ovom svetu. Ali i mene više nema...

LJUPKA: To, za žene, što si rekao... To, za žene, je istina. Sve smo mi žene podle...

METO: Kurve!

LJUPKA: To nije ništa. Samo kad bi znao... Samo kad bi znao šta sam ja sve za ljubav radila, a ona za mene – ništa. Mi žene smo... *(Plače.)*

DOKO: Ono, i mečke su takve, al kad ne mogu bez nje... *(Plače.)*

LUKO: Na železnici je još i gore. Juče, naprimer, prođe pet vozova s peskom u jednom pravcu i pet, opet s peskom, u suprotnom pravcu. Kakav je smisao, pitam, da voziš pesak napred i da ga opet vraćaš nazad? I sa ugljem je isto, i sa ljudima. Ja sam čak i šefa pitao, dok sam još radio, ima li uopšte smisla da čovek radi?

DOKO: A on?

LUKO: Reče da, ako se zamisliš, nema smisla, ali, ako se ne zamisliš – ima? Posle mi reče da ne mislim, nego da radim. Ali, ja nastavio da mislim i na kraju mi dadoše otkaz. I onda, kad sam ostao bez posla...

LJUPKA: Propio si se?

LUKO: Ne odmah. Ali, kad sam ostao bez posla, bacio sam se samo na razmišljanje. Kakvog smisla ima, pitam se? Mislim, mislim i čudim se, jel to tako, ili samo ja mislim da je to tako?

METO: Koliko još minuta ostaje?

LUKO: Pet.
METO: Znači, mečka treba da je već unutra. Doko, pogledaj jel mečk tu?
DOKO: Bojim se.
METO: Dobro. Pogledaćemo svi zajedno. Hajde! *(Svi odlaze do prozora i gledaju unutra.)* Ima li mečke?
SVI: Nema.
METO: Šta sam vam rekao? Nema ni mečke ni izbavljenja odavde.

U tom trenutku se začuje dolazeći voz i svi se okrenu. Voz protutnji uz starhovit medveđi urlik.

DOKO: Mečka! Vozi voz!!
LJUPKA: *(krsti se)* Bila je mečka. Meto jesi li je video?
METO: Video sam, ali ne verujem.
LUKO: Mečka je bila. Ja sam čak dve mečke video.
LJUPKA: To je od pića. Ja sam videla dva voza.
DOKO: To je bila Kaća. Evo, još jednu kartu je bacila. *(Uzima kartu.)* Opet za dvadeseti. Hari, oprost mi, ja sam najviše kriv. *(Klanja se zaspalom Hariju.)*
LJUPKA: Oprosti i meni, Hari. *(Klanja se.)*
LUKO: Šta sve nisam video u ovom sistemu, ali da mečke voze voz?... I mašinovođa mečka, i pomoćnik mu mečka. *(Klanja se.)*
LJUPKA: Ako ima mečka, znači ima i izbavljenje.

SLIKA OSMA

Hari i ostali.

HARI: Lekcija druga – predavanje iz filozofije. Udahni duboko i zadrži. Jedan, dva, tri, četiri, pet, šest, sedam, osam...
LUKO: *(ispušta vazduh)* Zašto sad ovo?
HARI: Radi izdržljivosti do poslednjeg daha. Orkestar na “Titaniku” je svirao celih deset minuta nakon što smo potonuli. I kada su čamci sa “Karpatije” pristigli i pronašli samo smrznute leševe, muzika je je još uvek dopirala iz dubine okeana
LJUPKA: Niste valjda bili tamo?
HARI: Da...

LUKO: Muzičar?

HARI: Ne. Dirigent, naprimer... A sada da nastavimo sa prvom lekcijom o izbavljenju: Prva i najniža forma izbavljenja je alkohol, ili pokušaj izbavljenja nerazmišljanjem. Drugi forma – religija, ili pokušaj izbavljenja putem mišljenja. Treća forma – biznis, ili pokušaj izbavljenja delovanjem. To su niže forme izbavljenja, ili izbavljenje pomoću stvari koje su izvan nas. Sve što je izvan nas je niža forma stvari.

LJUPKA: A gde su više forme?

HARI: One su unutra, u vama. Nigde na svih šest strana sveta, nećete naći ništa. Jedino čega ima je u vama. To je sedma strana sveta, na koju ćemo i mi krenuti... Mi ćemo danas samo da zavirimo kroz prozor sedme strane, da vidimo kako ona izgleda. Spremni! Jedan – zatvorite oči, dva – ne mislite ni o čemu, tri – opustite se, četiri – tela su vam legana, pet – vi ste srećni i poznati. Vi ste najveći muzičari. Obučeni ste u crne frakove i već ste na sceni. Uzmite pažljivo instrumente, svi instrumenti su “Stradivarius”. Publika je svečana i probrana. *(Već pod hipnozom, oni pažljivo uzimaju “violine”, a Hari zauzima mesto dirigenta i nastavlja.)* Poštovane dame i gospodo – “Kvintet Titanik”! *(Gromoglasan aplauz i svi se klanjaju.)* Spremni... Koncentrišite svu vašu energiju. Početak treba da je eksplozivan. Tri-četiri!

Muzika zagrmi i svi sviraju pokrećući gudala sinhronizovano. “Kvintet” se uživeo u muziku, a Hari diriguje energično, povikujući “Tempo!, Avanti!, Vibrato!, Forte!, Subito forte!, Tutti!, Legero! i sl. U jeku kocerta, Hari iznenada napušta dirigentski pult i pljesne rukama. Muzika prestaje, ali “muzičari” nastavljaju da gude, energično.

HARI: Halo, orkestar “Titanik”, dovoljno. Probudite se, brodolom se odlaže.

Svi se probude.

HARI: Dame i gospodo, ovo što ste videli se zove obična hipnoza, koju može da izvede svaki ulični mađioničar. Hipnoza je, takođe, bekstvo od realnosti ali, nažalost, takođe kratkotrajno, jer čovek se kad – tad probudi. San nije ćivot, dame i gospodo, iako je život san.

Hari izlazi.

METO: Voz koji nam obećava neće biti pravi.

DOKO: A kakav?

METO: On će na hipnotisati.
LUKO: A kada se probudimo?
METO: Kada se probudimo, ubiću ga. Ovaj put ću stvarno da ga ubijem. Da nas ne bi ponovo uspavao, predlažem da, dok nam govori, s vremena na vreme, udaramo jedan drugom šamare. Tako ćemo biti sigurni da ne spavamo.
DOKO: Udarajte se vi. Meni je bilo lepo dok sam sanjao. Bilo je mnogo lepo.
METO: Lepo, ali nije istina.
LJUPKA: Kakve to veze ima, kad je lepo?
METO: To je obična laž.
LJUPKA: A ima li nešto na ovom svetu da je lepo i da je istina? Možda ljubav?
LUKO: Ili piće?
DOKO: Ili kaća? Postojala je, a sada je nema. Istina nestaje sa smrću...

SLIKA DEVETA

HARI: Poslednja lekcija: vrste života. Postoje dve forme ljudskog života: vidljiva i nevidljiva. U vidljivoj formi života, koja se još zove i realnom, živi telo. A u nevidljivoj, gde su snovi i nada, živi duh. Dame i gospodo, ja sam ceo svoj život posvetio proučavanju sveta duha. Svet duha je isto toliko realan, koliko i drugi, jer nema tela bez duha. Dame i gospodo, veliki trenutak je nastupio. Danas, 20 avgsta, vaš voz će stati i vi ćete se popeti u njega. Evo, on već dolazi! Tiše! Čujte! Čujete li kako šine viriraju? Eto...
LJUPKA: Da. Čujem, čujem!
HARI: Dolazi! Čujete li kako udaraju točkovi?

Zvuk dolazećeg voza i sirena lokomotive.

METO: Kofere napred. Tako... U vrstu! Osmesi! Da pomisle da smo putnici...
HARI: Mirno! Ovaj voz, gospodo, dolazi specijalno za vas i zaustaviće se samo vas radi.
LJUPKA: Hoće li se zaustaviti?
HARI: Hće.
LUKO: Neće se zaustaviti.
HARI: Zaustaviće se.

LUKO: I da se zaustavi, neće otvoriti vrata.
HARI: Tišina! Ovak o ne može da se radi! Hoću tišinu! Tišinu i koncentraciju!
Voz ulazi u stanicu! Zaustavlja se!
SVI: Stao je!

Zvuk voza koji staje.

HARI: Vrata se otvaraju...
SVI: Otвориše vrata!

Zvuk vrata koja se otvaraju.

HARI: I mi ulazimo... Napred, dame i gospodo!
SVI: Ulazimo.

Svi kreću ka vozu.

SLIKA DESETA

U vozu. Zvuži prepune stanice i voza koji kreće. Kovčeg, uspravljen kao telefonska govornica. Doko, Ljupka i Meto.

LJUPKA: Voz! Pravi voz! I mi smo u njemu. Mi smo putnici, shvatate li? Ne mogu da poverujem. Kako se to, najednom, desilo?
DOKO: Ja uopšte nisam shvatio šta se desilo? I kako?

Ulazi Hari.

HARI: Poštovane dame i gospodo, dobro došli. Vaš voz kreće, dame i gospodo!
LJUPKA: Voz kreće! Krenuo je!
DOKO: Krenuo je! Vidi, vidi! Krećemo se.
LJUPKA: Mi putujemo!
METO: Izvinite, kuda mi, u stvari, putujemo?
LJUPKA: Ne znam? Zar nismo hteli da se popnemo i... Stvarno, gde mi idemo?
HARI: Gde vi želite da odete?

LJUPKA: Mi... Mi smo hteli da se popnemo i da budemo kao drugi ljudi u vozu...

HARI: Od mene ste tražili da zaustavim voz. Eto vam voz, na koji ste hteli da se popnete.

Ulazi Luko.

LUKO: Nema ni jednog putnika – ceo sam voz obišao. Nema ni jednog putnika!

METO: Kako to nema?

LUKO: Nema. Jednostavno nema.

METO: Nije moguće. Čuješ li, Hari: Nema putnika?

HARI: Ima, zašto ne bi bilo? Zar vi niste putnici?

LUKO: A zašto nema drugih putnika?

HARI: Nema zato što je ovo vaš voz. Drugi putnici putuju u svojim vozovima. Za svaki voz ima putnika i za svakog putnika ima voz.

METO: Nemože da ima voza bez drugih putnika. Luko, idi pitaj mašinovođu zašto nema putnika?

LUKO: Nema ni mašinovođe.

LJUPKA: Molim?

LUKO: Nema ni mašinovođe, kažem.

METO: Kako to nema mašinovođe?

HARI: Nema, jer ste vi hteli voz. Niko nije rekao da hoće i mašinovođu.

LJUPKA: Kako može voz bez mašinovođe? Strah me je – ovde se nešto čudno dešava.

DOKO: Ja znam ko vozi voz.

LJUPKA: Ko?

DOKO: Mečka.

LUKO: Ne. Ni mečku nisam video. Jednostavno nema nikoga.

LJUPKA: Strah me je. Bože, zašto krenusmo? Hoću da se vratim.

DOKO: I ja odustajem. Ja uopšte nisam hteo da bežim otuda. Popeo sam se da ne bih ostao sam.

LJUPKA: Ja sam tamo ispaštala svoj greh... Ja... Ja sam sagrešila...

DOKO: Misliš da ja nemam? A koje umorio kaću?

LJUPKA: Hoću da se vratim svojim grehovima. Bože, kako sam lepo patila tamo! Šta mi je više od toga trebalo?

DOKO: I ja sam lepo patio. Patiš i piješ – patiš i piješ – šta više od toga treba?

LJUPKA: Šta ćemo sad?

METO: Ima li kočnica za slučaj opasnosti?

LUKO: Pri ovakvoj brzini, to znači udes.

LJUPKA: Vрати me mojoj deci, Bože!

METO: *(Luku)* Da li je bilo drugog takvog slučaja, da svi putnici napuste voz?

LUKO: Da. Jednom smo dobili signal za bombu u vozu i svi su sišli.

LJUPKA: Znači i sad ima bomba?

LUKO: Neznam. Ništa neznam.

LJUPKA: Ima bomba!

HARI: Ne. Bombe nema. Vi ste hteli samo voz, a ne voz s bombom.

METO: A gde su onda putnici i mašinovođa? Ima bombe.

DOKO: Vi rešavate – ja sam glup.

METO: Zna li šta se dešava ovog trenutka. Ovog trenutka izvlače voz na bezopasno mesto gde će bomba da eksplodira.

LUKO: Oni su ga odavno izvukli. Trebalo je do sada da se zaustavio.

METO: Ima bombi, koje ekplodiraju u trenutku zaustavljanja voza.

LJUPKA: Eto zašto se ne zaustavlja? I nikad se neće zaustaviti.

LUKO: Zar ćemo ceo život ovde da provedemo?

DOKO: Neka eksplodira i nek se sve svrši...

LUKO: Neću da umrem u vozu. Ceo život sam gledao vozove koji besmisleno putuju. Neću!

LJUPKA: Ja sam zaslužila smrt. Zaslužila sam, ali me je strah od čekanja. Bolje da skočim.

METO: Svi ćemo umreti, to je bar jasno. Ali će Hari biti prvi. Prvo ćemo njega da izbacimo, a posle ćemo i mi da umremo.

HARI: *(izlazi iz kovčega)* Nećete umreti. Ja ću da vas izbavim.

METO: Kako? Možeš li da zaustaviš voz?

HARI: Ne tražite izbavljenje izvan sebe samih. Čuvek može da se spasi samo u sebe.

METO: Ko može da uđe sam u sebe?

HARI: Veliki Hudini je uspeo da umakne iz mračnog kovčega ljudske usamljenosti. Kako? Snagom volje. Samo ogromnim naporom možeš da poveruješ u nemoguće, jer je izbavljenje moguće samo u nemogućem pravcu. Vi treba da učinite upravo to.

LJUPKA: Kako?

HARI: Rećiću vam, ali svakom pojedinačno. *(Ulazi u kovčeg.)* Neka uđe prvi.

METO: Zašto jedan po jedan?

HARI: Jer ćete me tako bolje razumeti. Neka prva uđe Ljupka.

Ljupka se osvrće nesigurno, ipak ulazi u kovčeg i Hari zatvara poklopac iznutra.

SLIKA JEDANAESTA

METO: Zaključa se sa Ljupkom unutra? *(Gleda kroz procepe.)* Ništa se ne vidi? Ljupka? Ljupka, javi se? Šta rade sad tamo unutra?

DOKO: Ne znam. Objašnjava joj kako će da se spasi. Tako je bar rekao?

LUKO: Kako će da je izbavi, kad nemože da zaustavi voz?

LUKO: Ne znam. Saznaćemo, jedan po jedan...

METO: Zašto jedan po jedan?

LUKO: Ja nemam logičan odgovor. Mogu samo da pretpostavljam...

DOKO: Ja neću da ulazim. Ja neću da me on izbavlja. Ja sam umorio Linku glađu i zaslužujem smrt.

METO: Umrećeš, ali prvo ćeš platiti za grehove...

DOKO: Sad razumem sve. On nije slučajno ovde. Svi mi imamo grehove i on je tu da nas... kazni. Jednog po jednog. Zapamtite šta vam kažem!
LUKO: Ja nemam grehova. I ne želim niko da me... I ja neću da ulazim.
DOKO: On je poslat ovamo da nas... jednog po jednog. Zapamtite šta vam kažem!
METO: Zašto smo pustili Ljupku? Zašto?
LUKO: Ona je sama ušla. Ženu ne može niko da zaustavi.

Sanduk se otvara. Izlazi Ljupka.

HARI: *(iznutra)* Neka uđe Doko!
DOKO: Ko, jel ja?
HARI: Da.
DOKO: Meto, da uđem li?
METO: Što mene pitaš? On je taj koji sve zna?
DOKO: Šta ću da radim unutra?
METO: Pitaj Ljupku. Ona zna.
DOKO: Ljupka?
LJUPKA: Ništa me ne pitaj, shvatićeš...
DOKO: O, Bože! *(Ulazi.)*
METO: *(Ljupki)* Šta je bilo?
LJUPKA: Ne pitaj.
METO: Kaži mi direktno?
LJUPKA: Nema nikakvog voza.
METO: Molim?!
LJUPKA: Nema voza, rekoh ti.
METO: A šta onda ima?
LJUPKA: Nema ničega.
METO: Kako to nema?
LJUPKA: Kad uđeš, shvatićeš. Nema ničega. Koji šou, jebote, koje čudo! Znači, ovaj voz nije pravi voz!
METO: A kakav je?
LJUPKA: On će ti reći...
HARI: *(iznutra)* Luko Lukov?

Doko izlazi.

DOKO: Da uđe Luko.
LUKO: Ne.
DOKO: Uđi, Luko. Nije strašno.
LUKO: Nije, kažeš?
DOKO: Nije. Ulazi.

Luko ulazi.

METO: *(Doku)* I, šta?
DOKO: Ja ništa nisam shvatio, ali se slažem.
METO: Šta ti je on rekao?
DOKO: Mnogo pametnih stvari, ali ništa nisam razumeo. Ima-nema, nema-ima...

Luko izlazi.

LUKO: On je u pravu. On je za sve u pravu.

Hari podiže glavu iz kovčega.

HARI: (Metu) Ulaziš li, ili ne?
 METO: Ne. Ovde ćemo sve da raspravimo, kao muškarci i pred svima. Kaži šta se dešava?
 HARI: Ne mogu ništa da ti kažem.
 METO: Zašto?
 HARI: Zato što... Zato što ja ne postojim.
 METO: Molim?
 HARI: I ja, i oni, i voz smo samo u tvojoj uobrazilji. Ti si samo jedan duh koji sanja, koji misli da vidi nekakav svet. Sveta nema.
 LUKO: Tačno tako! Ne može jedan potpuno besmislen sistem, kao što je železnica, da postoji realno.
 DOKO: A jel ima bombe?
 LUKO: Kakva bomba? Ni voza nema, a on traži bombu!
 HARI: Ničeg nema. Ni smrti nema. Sve je samo jedan san jednog duha, koji večno sanja.
 LJUPKA: Ja hoću da umrem, ja imam grehova.
 HARI: I grehova nema, jer nikog nema, kome bi mogla da ih učiniš. Niko i ništa ne postoji, rekoh vam.
 METO: To što ti govoriš sam slušao i pre tebe. Ali nema ni jednog dokaza da je svet samo san.
 HARI: Ima. Sada ćete videti, tojest, zamislićete nešto, što, inače, nikada ne može da se desi u stvarnosti. Vidite ovaj kovčeg. Vidite i katanac. Može li neko da izađe iz njega ako je zaključan unutra.?
 DOKO: Odatle niko nemože da izađe.
 LUKO: Ne.
 METO: Nemože.
 HARI: Da, stvarno nemože. Ali vi ćete, dame i gospodo, zamisliti da može, što će dokazati da je život samo jedna pretstava. *(Ulazi u kovčeg.)* Meto, uzmi ključ i zaključaj. Broji do deset i, kada otvorite, mene više neće biti, tojest, zamislićete da me nema. Život je one-man show, dok svira orkestar "Titanik". Ale-hop!

Meto zaključava katanac i broji do deset.

METO: Da je neko zamislio kako Hari izlazi iz kovčega?
 SVI: Ne.
 METO: Nemože da se desi to, što nemože da se desi. *(Kuca po poklopcu.)* Hari? Ako treba da brojim do dvadeset? *(Otključava.)* Hajde, Hari, izlazi. *(Otvora poklopac.)*
 LJUPKA: Nema nikoga?

SLIKA DVANAESTA

LJUPKA: Gde je Hari?
 METO: Tu negde? Hari? Bravo, Hari! Izadi.
 LJUPKA: Nema ga?
 METO: Tu je. *(Pretražuju prtljažni deo.)*
 LJUPKA: Nemojte da ga tražite. Hari je, jednostavno iščezao.
 LUKO: On upšte nije postojao. Postojao je samo u mojoj ubrazilji.
 LJUPKA: I u mojoj.
 DOKO: Nikad nisam ni pretpostavljao da ću da pretpostavim tako nešto.
 LJUPKA: Hari je uskrsnuo. On je na sebe primio naše grehove i uskrsnuo je.

LUKO: Nije uskrsnou. On nikada nije ni postojao, osim u našoj uobrazilji. Međutim, ostaje jedno otvoreno pitanje.

METO: Samo jedno?

LUKO: Da. On reče da je duh koji sanja samo jedan. Znači da je samo jedan od nas sanjao, a drugi su njegov san i ne postoje. Pitanje je: ko od nas postoji, a ko je samo san?

METO: Probaj, i shvatićeš.

LUKO: Šta da probam?

METO: Da nestaneš i ti. Ako nestaneš, znači da si bio samo san.

LUKO: Neću nestati, jer ja postojim. I sanjam vas.

METO: Ne zna se ko koga sanja...

LUKO: Probaću, ali neću nestati.

METO: Probaj

DOKO: S tim stvarim se nije zajebavati. Ne igrajte se sa takvim stvarima!

METO: Neka proba. On i onako ne postoji.

LUKO: Videćemo ko ne postoji.

METO: Ti, ko? Omrzlo mi da te sanjam!

LUKO: Videćemo ko koga sanja! Zaključaj me i broji do deset.

Ulazi. Meto ga zaključava, broji do deset i otvara poklopac.

LJUPKA: Nema ga?

DOKO: Rekoh vam – s tim stvarima se nije zajebavati.

METO: Istina polako izlazi na videlo. Znači i Luko nije postojao? Sada ostaje da saznamo, ko od nas troje postoji, a ko je samo san? Hajde! *(Pokazuje Doku sanduk.)*

DOKO: A, ne! Ja ne postojim. Probaj ti.

METO: *(koleba se)* Dobro. Ali ako iščeznem, prebiću te, samo da znaš! *(Kreće ka kovčegu.)*

LJUPKA: Meto – ne! Neću da te pustim! Neću da nestaneš!

METO: Ja sam subjekat i neću da iščeznem.

LJUPKA: Bolje da ja iščeznem, nego ti. Ulazim.

METO: Uđi, ali ćeš da iščezneš samo ti. *(Ulaze zajedno.)* Doko, zaključavaj!

DOKO: Meto, nemoj, brate! Ljupka, ne ostavljajte me samog! S tim stvarima nema zajebancije! Sve će biti u redu. Nema voza, nema bombe – gde odoste jedan po jedan, majku mu?

METO: Zaključavaj! Vidimo se malo kasnije, samo nas dvojica.

Doko zaključava i broji. Stiže do sedam, ne izdržava i otvara kovčeg.

DOKO: Meto, Ljupka? Metoo? (*Kruži okolo i traži ih.*) Zašto me ostaviste? Šta da radim sam ovde? Šta? Gde svi tu i ja. (*Pakuje flaše u kovčeg.*) Nestajem i ja. Toliko naroda je nestalo, da nisam, možda, ja najgori od svih? Zbogom, Doko, zbogom, brate. (*Ulazi u sanduk.*) Bilo nam je dobro, dok smo bili zajedno, ali vidiš kako se stvari okrenuše? Zbogom. (*Zatvara poklopac i počinje da broji. Broji do deset i nastupa tišina. Malo kasnije, poklopac se podiže i Doko podiže glavu.*) Što ne nestajem, majku mu? Šta se ovde dešava? Da probam opet... (*Ponovo zatvara i broji, ali se priseće nečega, otvara sanduk i gleda u katanac.*) Eto zašto ne nestajem. Nema ko da me zaključa. Kako da se sam zaključam? (*Pravi neuspele pokušaje i, na kraju, izlazi ljut iz sanduka.*) Kako me izradiše kopilani? Zato što sam glup. Sad uživaju tamo negde, a ja ovde nenestao. Baš sam glup! Glavo prosta, kad svi nestaju, nestani i ti! Strašno je da ostaneš na ovom svetu nenestao! (*Urla.*) Meto! Ljupka! Hoću da nestanem! Hoću! (*Zamisli se.*) Ustvari, da li, možda, i ja nisam nestao? Možda se i sa njima desilo isto? Na istom su mestu, a nema nikoga. To je to, nestajanje – da nema drugih. Ustvari, kad pomislim, moje nestajanje je započelo kada je Kaća umrla. Znači, prvo nestade Kaća, posle Hari, zatim Luko, Ljupka i Meto i, na kraju, nestadoh i ja. Da, to je to. (*Seda očajan na sanduk.*) Ništa mi ne preostaje, osim da sedim i da čekam da se neko vrati. Ako se vrati, znači nisam nestao. (*Čeka, s vremena na vreme otvarajući poklopac sanduka.*) Čekaću...

Prevod sa bugarskog: Blagoje Nikolić
Tel. ++3592/9572224
E-mail: blajonik@yahoo.com